

k tomu příčiny, nýbrž suma přímo S-ovi byla by se musila vyplatiti. Jestliže tedy složeno k soudu k vůli těmto nárokům třetích osob, složeno vlastně a správně předkem pro ně a teprv to, co po uhrazení jich nároků vybyde, což však není věcí skládající strany, by to rozpočítávala, tedy t. zv. hyperocha, složena pro S-a. Ale hyperochy nebylo a tak skládka stala se, jak výsledek ukázal, v zájmu superkondicentů, jimž také soud složenou pojistnou sumu rozdělil a vyplatil. Když pak se ukázalo, že S-ovi nárok na pojistnou sumu nepřislušel, bylo tím také na jisto postaveno, že ani superkondicenti jako jeho věřitelé na ni nároku neměli a že jim tedy vyplacena byla neprávem, že tedy obdrželi nedluh, což se rozumí tak: ne že by vůbec pohledávky neměli — proti S-ovi měli, v poměru k němu byl to tedy dluh — ale neměli nároku proti žalobkyni, tato nic dlužna nebyla ani S-ovi a tedy také ani jim, v poměru k ní byl to tedy nedluh, žalobkyně nedluh ten z mylného dočasného domnění, že je to skutečný dluh, ze svého jmění uhradila tak, že ho složila pro ně k soudu a soud jim jej vyplatil, a má tedy právo podle § 1431 obč. zák. od nich jej zpět požadovati a ne tedy od S-a, jenž jej neobdržel. Jestliže tedy dovolatelka stále opakuje, že žalobkyně byla na svém majetku zkrácena bezdůvodně jen v poměru k S-ovi, nikoli však proti ní, tu že bezdůvodného zkrácení není, předstírá dvojí: jednak zkrácení v poměru k S-ovi, jež, jak právě ukázáno, vůbec nenastalo, ježto S. ze jmění žalobkyně nic neobdržel a nemá, a jednak důvodnost žalobkynina zkrácení proti superkondicentům, důvodnost jich a tím i svého obohacení, která zřejmě není dána, protože ona a ostatní superkondicenti žádného právního důvodu — v tom právě taková důvodnost záležitosti by musela — proti žalobkyni neměli, ten měli právě jen proti S-ovi. Kdyby byla požární náhrada opravdu S-ovi náležela, byla by žalující ohledně ní v právním poměru nejen proti S-ovi, nýbrž i proti superkondicentům, o tom přece nemůže býti pochyby, protože, pokud by byla dlužnicí S-ovou, byla by zároveň poddlužnicí superkondicentů (§ 294—319 ex. ř.), ale poněvadž S. na pojistnou sumu ve skutečnosti nároku neměl, nebyla mu žalobkyně nic dlužna a následkem toho nebyla dlužna ani superkondicentům, kteří proti ní (jinak proti S-ovi) nárok míti nemohli, když ho neměl S., ale příjem placení omylem vykonaného od někoho, proti komu na ně není nároku, je právě příjmem bezdůvodným, obohacením na jeho úkor.

Čís. 7408.

Chráněno-li jako známka pouze určité slovo, lze ho bezzávadně užívat k označení zboží, i když jest též součástí firmy, leč že by ho bylo použito způsobem, nasvědčujícím nepochybně tomu, že jde o označení firmy.

Pokud dlužno v používání známky, chránící pouze jedno slovo, s přičiněním dalšího souboru slov spatřovati neoprávněné užívání firmy.

Porušení nastává teprve uveřejněním závadného znění firmy (v insertu), nikoliv již jeho objednávkou. Každé takové uveřejnění přichází v úvahu při vyměření pokuty.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R I 552/27.)

K oznámení firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner, Praha« uložil rejstříkový soud firmě »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků Fr. Maršner«, pokutu 2.400 Kč a 3.000 Kč pro překročení zá- kazu rejstříkového soudu ze dne 14. srpna 1925. Rekursní soud nevyhověl rekursu veřejné obchodní společnosti »Santosa«. Důvody: Předloženými výtisky časopisu Český Lloyd jest prokázáno, že inserát: a) znění »Šumivé bonbony známka Santosa Fr. Maršner Praha« byl uveřejněn v číslech ze dne 30. května, 17. června, 1. července, 15. července, 1. srpna, 15. srpna, vesměs roku 1926 v čís. 44, 49, 53, 57, 62 a 66 a dále v rubrice mezi nákupními prameny: b) znění »Žitná káva, známka Santosa Fr. Maršner, žitná a ječná káva, soda a syrub, Vinohrady, Nám. krále Jiřího, 1573« byl uveřejněn (slova svrchu podtržená jsou v časopisu vytištěna tučným písmem) v číslech Český Lloyd pod a) uvedených a dále v číslech ze dne 2., 9., 23., 26. a 30. září, 3., 7., 10., 14., 17., 21. a 24. října 1926 v čís. 71, 73, 77 až 86. Tím jsou prokázána uveřejnění v napadených usneseních rejstříkového soudu vyjmenovaná, ba kromě případů uveřejnění v prvním usnesení pod čís. 1 až 8 tam naznačených ještě další, tam nezmíněné případy uveřejnění též inserátu znění písm. b) v číslech Českého Lloyd ze dne 30. května 1926, čís. 44, 1. července 1926, čís. 53, 15. července 1926, čís. 57, 1. srpna 1926, čís. 62 a 15. srpna 1926, čís. 66. Bylo zjištěno, že dědici Fr. Maršnera jsou jak majiteli veřejné obchodní společnosti Santosa, tak i časopisu Český Lloyd. Podle toho odpovídá veřejná obchodní společnost (veřejné společnice) za obchodní vedení závodu veřejné obchodní společnosti, i jako majitelka časopisu, a ručí též za inseráty shora pod a) a b) uvedené. Pokud se veřejná obchodní společnost (veřejné společnice) hájí tvrzením, že není prokázáno, že věděly o uveřejnění příslušných inserátů, není pouhým popíráním této okolnosti nic prokázáno, naopak právě obsah rekursu, kde se poukazuje k tomu, že jde nyní o případy jiné, než byly předmětem dřívějšího rozhodování a že právě za tím účelem, by při inserci bylo nade vší pochybnost zřejmo, že zkrácená firma jest označením zboží, bylo použito slova »Známka«, svědčí o tom, že se uveřejnění dělo s vědomím rekurentky a úmyslně. Přihlédne-li se k obsahu a formě uveřejnění inserátů a) a b), jest patrné, že dodatkem »Známka« nebylo nic změněno na skutečné podstatě nesprávného používání označení protokolované firmy. Podle zprávy správní komise pro obchodní a živnostenskou komoru v Praze ze dne 5. dubna 1927 tato firma má zapsanu v tamním rejstříku dne 7. února 1924 pod čís. 24.967 slovní známku »Santosa« pro lučební a výživné přípravky. V inserátech, jak známo, obchodníci a firmy uvá-

dějí obecenstvu ve známost své podniky a při tom nabízejí předměty svého podniku. Když tedy v inserátech a) a b) za slovem »známka« jsou připojeny slova »Santosa Fr. Maršner Praha«, resp. »Santosa Fr. Maršner« s vypočítáváním druhů zboží a s připojením dalších slov »Vinohrady, Nám. krále Jiřího 1573«, jest zřejmo, že inseráty obsahují doporučení firmy Fr. Maršner v Praze, resp. Král. Vinohradech, Nám. krále Jiřího 1573, při čemž nepoužito správného a úplného označení firmy tak, jak jest protokolováno. Tímto nesprávným používáním firmy bylo jednáno proti předpisu čl. 26 obch. zák. a porušen zákaz daný usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 14. srpna 1925. Výmluva rekurentky v rekursech na ustanovení § 5 zák. ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. jest chabá a nedostatečná, neboť podle znění inserátů nešlo pouze o označení zboží, nýbrž o používání firmy v nesprávném a tedy nepřipustném znění (čl. 26 obch. zák.). I když by se spojovalo slovo »Santosa« se slovem »Známka«, ač podle formy inserátů takové spojení v inserátech těch na př. čárkami, uvozovkami, nepříchází, zůstává ničím neospravedlněné použití nesprávného znění firemního Fr. Maršner, které se očividně příčí zakazu v citovaném usnesení obchodního soudu v Praze ze dne 14. srpna 1925 obsaženému a opětnými pokusy rekurentky různými způsoby přestupovanému. Tím, co řečeno, jsou případy uveřejnění v obou napadených usneseních vytknuté a pozastavené prokázány, ba, jak shora uvedeno, v číslech Českého Lloydů čís. 44, 53, 57, 62 a 66 jsou obsaženy vedle inserátů typu a) též inseráty typu b). Proto jest stavem věci odůvodněno, když pro případy v napadených usneseních vypočtené, kde použila rekurentka opětně nesprávného znění firmy Fr. Maršner místo úplného znění této firmy, byly této veřejné obchodní společnosti podle čl. 26 obch. zák. uloženy pořádkové pokuty, jimiž bylo jí pohroženo. Pokud se rekurentka odvolává na § 12 uvoz. zák. k obch. zák. v příčině tam uvedených nejvyšších částek pořádkových pokut a zakládá na tom domnělou nepřipustnost jí uložených pokut 2.400 Kč a 3.000 Kč, není to správné, neboť podle znění § 12 uvoz. zák. k obch. zák. vztahuje se tam uvedená sazba na jednotlivé případy jednání, na př. proti ustanovením čl. 26 obch. zák. Nesprávnost názoru rekurentky vysvitne i z té jednoduché úvahy, že kdyby rekurentka dle svého názoru zaplatila jednou tam uvedenou nejvyšší pokutu 600 Kč, nemohla by již býti stíhána pokutami a mohla by pak beztrestně a bez obmezení jednati i proti čl. 26 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není sporno, že inserty »Šumivé bonbony známka Santosa Fr. Maršner, Praha« a »Žitná káva, Známka »Santosa« Fr. Maršner, žitná a ječná káva, soda a syrub, Vinohrady, Nám. krále Jiřího 1573« byly uveřejněny v časopise Český Lloyd v číslech a způsobem, jak uvedeno v prvním odstavci napadeného usnesení. Rekursní soud obírá se právem také otázkou zodpovědnosti firmy »Santosa«, výroba lučebních a výživ-

ných přípravků Fr. Maršner«, pokud se týče veřejných společnic této firmy za uveřejnění oněch insertů v časopise Český Lloyd, neboť má za správné tvrzení dovolatelky, že v rekursech, o nichž bylo rozhodováno, není namítáno, že veřejné společnosti o uveřejnění inserátů nevěděly. Závěry rekursního soudu v tomto směru jsou zcela správné a stačí poukázati k příslušným důvodům napadeného usnesení. Úsudek rekursního soudu, že — rozumí se v souzeném případě — dodatkem »Známka« nebylo nic změněno na skutečné podstatě nesprávného používání označení protokolované firmy, jest úplně správný a rekursní soud jej také náležitě odůvodnil. Odvolává-li se stěžovatelka k opodstatnění svého odchýlného právního názoru na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. září 1925, č. j. R I 467/25 (čís. 5273 sb. n. s.), činí tak neprávem. Rozhodnutí toto má především na zřeteli používání o c h r a n n é známky, kde soudům nepřináležejí, by zkoumaly, pokud nebo zda se vůbec o c h r a n n á známka hodila k registraci a kde tedy nemohou zakázati užívání nabyté ochranné známky, pokud jest nade vší pochybnost zřejmo, že jde jen o ochrannou známku a ne o zakázanou firmu. Mluví-li se v tomto rozhodnutí o souboru slov, tvořícím slovní část známky, jest tím míněna slovní část známky o c h r a n n é. Má-li tedy stěžovatelka chráněno jako známku jen slovo »Santosa«, což sama připouští, může bezzávadně užívatí tohoto slova k označení zboží, i když slovo to tvoří také součást její firmy (§ 5 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z.), aniž může soud proti ní zakročiti podle čl. 26 obch. zák., leč že by slova onoho bylo použito takovým způsobem, který by nepochybně nasvědčoval tomu, že jde o označení f i r m y. Naproti tomu při známce, postrádající co do své úpravy veřejnoprávní ochrany zápisem do známkového rejstříku, má soud potud volnou ruku, že může uvažovati, zda a pokud zvolené znění slovní známky naplňuje obsah jejího určení, či zda sleduje tato »známka« jiný účel, jmenovitě obcházení velicích předpisů práva firemního. Zvolila-li tedy stěžovatelka, ač má chráněno jako známku zboží jen slovo »Santosa«, za známku pojednou soubor slov »Santosa Fr. Maršner Praha«, nebo »Santosa Fr. Maršner«, což ostatně ze znění insertů »Šumivé bonbony známka Santosa Fr. Maršner Praha« a »Žitná káva. Znamka »Santosa« Fr. Maršner, žitná a ječná káva, soda a syrub, Vinohrady, Nám. král. Jiřího 1573«, jak ještě bude dovozeno, s určitostí naprosto neplyne, jest to zřejmé obcházení zákona, který nedovoluje užívatí zkrácené firmy jako takové, poněvadž při prvním typu průměrný zájemník bude vzhledem k zápisu ve známkovém rejstříku a jeho publicitě (§§ 14 a 17 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.) a také podle pravidel obecné mluvy vztahovati slovo »známka« jen ke slovu »Santosa« a dodatek »Fr. Maršner Praha« pokládati za označení majitele výrobku jménem neb firmou (čl. 15 a 16 obch. zák.) s připojením jeho sídla, a jistě nikoho v této souvislosti nenapadne, že by známkou měl býti celý soubor slov »Santosa Fr. Maršner Praha«. Ještě nápadnějším jest to při druhém typu, kde ze znění insertu »Žitná káva. Znamka »Santosa« Fr. Maršner, žitná a ječná káva, soda a syrub, Vinohrady, Nám. krále Jiřího 1573« stěžovatelka

zcela libovolně vytrhuje slova »Santosa« Fr. Maršner«, uvádějíc, že prý jen k nim se pojí slovo »Známka«. I tu bude průměrný pozorovatel z uvedených již důvodů slovo »Známka« řaditi k slovu »Santosa«, to tím spíše, když toto slovo jest v uvozovkách a silněji vytištěna jsou nejen slova »Santosa Fr. Maršner«, nýbrž i další osmé slovo »Vinohrady«. Dodatkem »Známka« není tudíž ani v těch ani v oněch případech jasně vyznačeno, že a pokud jde o známku a ne o firmu, nač právě byl položen důraz v rozhodnutí nejvyššího soudu, k němuž stěžovatelka poukazuje. Právě-li rekursní soud, že obchodníci a firmy uvádějí ve známost své podniky, nabízejíce při tom předměty svého podniku, má patrně na zřeteli právní podmínky (obchodníky) provozující závod buď pod vlastním občanským jménem (třeba jako firmou) nebo pod zvláštním zvoleným jménem obchodním (firmou). Jinak jest rozlišování to celkem bezvýznamné a pro posouzení správnosti právního názoru rekursního soudu ve věci samé nerozhodné. Jest přisvědčiti stěžovateli, že udání sídla podniku, vedeného pod určitou firmou, není nezbytnou součástíkou firmy. Připojení jeho k určitému souboru slov může však v pochybnostech přispěti k vysvětlení významu tohoto slovního souboru. A tu souhlasí nejvyšší soud, hledě k předchozí úvaze, s právním názorem rekursního soudu, že když v uvedených insertech za slovem »Známka« jsou připojena slova »Santosa Fr. Maršner Praha«, pokud se týče »Santosa Fr. Maršner« s vypočítáváním druhů zboží a s připojením dalších slov Vinohrady, Nám. krále Jiřího 1573«, nelze tomu rozuměti jinak, než že inserty ty obsahují doporučení firmy Fr. Maršner v Praze nebo na Král. Vinohradech, Nám. krále Jiřího 1573, při čemž nebylo použito správného a úplného označení firmy tak, jak jest protokolována. Tím, že obchodní soud nedal stěžovateli možnost, by se vyjádřila o oznámeních »První české akciové společnosti, továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner«, neprohřešil se proti zákonu. Nepotřeboval-li vysvětlení po stránce skutkové — a toho třeba nebylo — mohl o právní otázce rozhodnouti ihned. Rekursní soud posoudil věc správně také potud, pokud potvrdil usnesení rejstříkového soudu co do výměry pokut sazbami podle § 12 uvoz. zák. k obch. zák. za každý jednotlivý případ porušení zákazu, daného usnesením obchodního soudu ze dne 14. srpna 1925. Porušení toto stalo se teprve uveřejněním závadného insertu, nikoli jeho objednávkou, která mohla býti odvolána a sama o sobě ještě nic neznamenal. Nezáleží tedy na tom, co bylo objednáno, zda uveřejnění v jediném či v několika číslech časopisu »Český Lloyd«, nýbrž jde o to, co a kolikrát v určitých časových obdobích bylo uveřejněno. Každé takové uveřejnění bylo pak porušením zákazu, za něž odpovídá stěžovatelka, jak již rekursní soud dovodil.

Čís. 7409.

Odvolání na usnesení obecního zastupitelstva v Čechách musí býti obsaženo v kontextu plné moci a nestačí ani jeho dodatečné připsání